

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)
Х 52

Серія «Промінець» заснована 2006 року

Хитрий півень: Казки, оповідання. — Х.: Белкар-книга, 2020. — 48 с.: іл. —
Х 52 (Промінець).
ISBN 978-617-7403-21-9.

Ця збірка для наймолодших читачів, які роблять перші кроки в читанні. Книга призначена для вироблення в дітей навичок техніки читання текстів по складах. До збірки ввійшли відомі народні та авторські казки й оповідання. Читаючи їх, малюта навчаться відрізняти добро від зла, здійснювати гарні вчинки, бути розумними та ввічливими.

Для дітей дошкільного віку.

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)

ISBN 978-617-7403-21-9

ISBN 978-966-1694-52-0 (серія «Промінець»)

© Белкар-книга, художнє
оформлення, макет, 2020

ХИТРИЙ ПІВЕНЬ

Пі-вень, трі-по-чу-чи кри-ла-ми,
зле-тів на пліт і по-чав на все гор-
ло ку-ку-рі-ка-ти. З су-сід-ньо-го
лі-соч-ка під-кра-ла-ся ли-сич-ка.

— День доб-рий! — гук-ну-ла
во-на. — По-чу-ла, як ти гар-но ку-
ку-рі-ка-єш. Чу-до-вий у те-бе го-
лос. Тіль-ки не зна-ю, чи вмі-єш ти
так спі-ва-ти, як спі-вав твій бать-ко.

— А як же спі-вав мій бать-ко?

— Він на од-ній но-зі хо-див
по пло-ту і, за-плю-щив-ши од-не

о-ко, так гар-но ку-ку-рі-кав,
що й ну...

— І я змо-жу! — ска-
зав пі-вень, ви-пря-мив-ся,
за-плю-щив о-ко і по-чав
ку-ку-рі-ка-ти.

— А чи змо-жеш
ти сто-я-ти на од-ній
но-зі і, за-плю-щив-ши о-чі,
спі-ва-ти?

— Змо-жу! — крик-нув
пі-вень.

Та тільки заплющив він очі, як лисиця підскочила і схопила його.

Понесла лисиця його в ліс і хотіла вже зїсти, а він і каже:

— Твоя мати не так робила!

— А як же вона робила? — спитала лисиця.

— Схопивши півня, вона, перш ніж розірвати його, мала звичку співати.

— Я вся вдалася в матір! — промовила лисиця.

Заплющивши очі, вона почала щось шепотіти. Півень тільки цього й чекав: змахнув крилами, злетів і сів на дерево.

— Ось тобі й маєш, півень мене перехитрив, — облизавшись, промовила лисиця, зітхнула і голодна подалася в ліс.

ПРО ГОРДУ КАЧКУ

Одна качка плавала по воді. Аж надбіг лис.

— Добрий день, качечко! — каже лис.

— Здорові були, добродію! Що нам доброго скажете?

— Та не маю коли, бо біжу з села, — каже лис. — Чи то ви та качка, що люди кажуть, ніби нема кращої на ціле село?

Качка аж нестямилася з радощів.

— Та, може, і я, — каже горда качка.

— То ходіть же скоріше зі мною до села! Бо вже господиня аж гине — хоче вас побачити! Ви не знаєте, які ви на все село славні, навіть у місті про вас знають!

Горда качка, небагато думаючи, стриб на берег; а хитрий лис тоді за шийку її цуп!

— От так, — каже, — гордість не одному шию скрутила!

Тож зважайте, не будьте горді!

ЛЕВ ТА ВОВК

Лу-гом і-шов Кінь.

На-зу-стріч йо-му ви-йшов Лев.

— І-ди за мно-ю! — на-ка-зав Лев.

— А чо-го я пі-ду? — пи-та-є Кінь.

— Як смі-єш ти роз-мов-ля-ти так зі мно-ю? — крик-нув гріз-но Лев. — Хі-ба не зна-єш хто я? Я — звір над зві-ра-ми. Я го-лод-ний і хо-чу те-бе з'їс-ти.

— Е, — каже Кінь, — не ті те-пер ча-си, що хто ко-го на-гне, той то-го на-б'є.

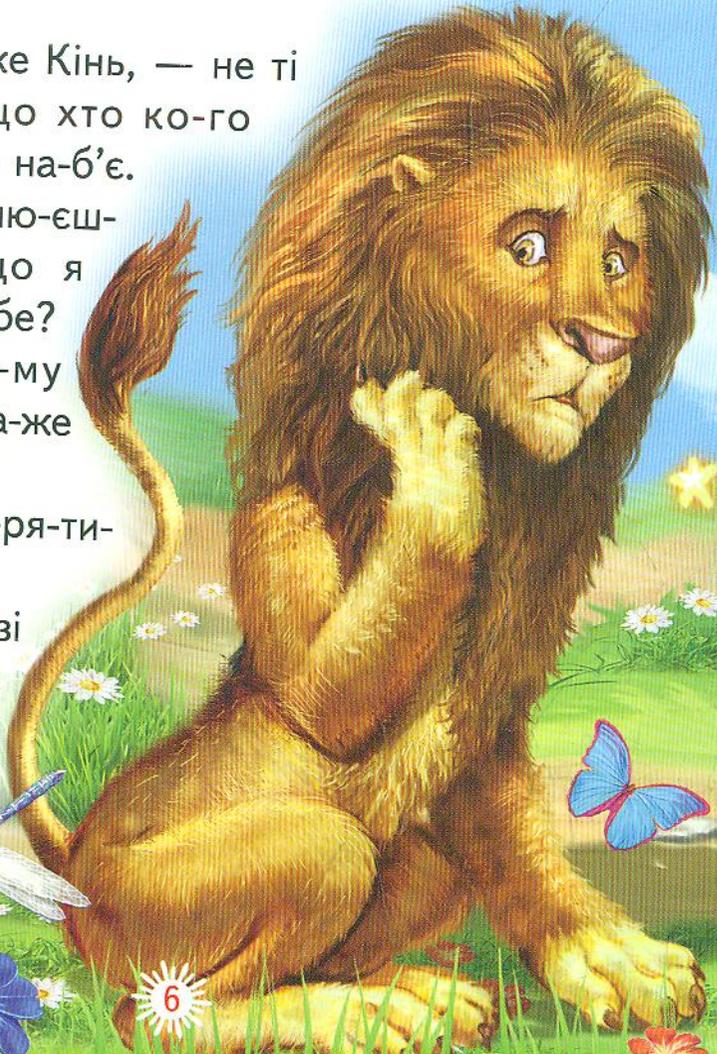
— Ти ос-мі-лю-єш-ся ду-ма-ти, що я слаб-ший від те-бе?

— Я в цьо-му впев-не-ний, — каже Кінь.

— Да-вай мі-ря-ти-ся си-ло-ю.

Ле-жав на лу-зі ка-мінь.

— І-ди сю-ди, — каже Кінь.

Пі-ді-йшли до ка-ме-ня.

— Ти мо-жеш так стук-ну-ти по цьо-му ка-ме-ню, щоб із ньо-го іск-ри по-си-па-лись?

Дря-по-нув Лев ла-по-ю по ка-ме-ню — па-зу-ри по-ла-ма-в.

— Ой Ле-ве, Ле-ве! А ще на-зи-ва-єш се-бе зві-ром над зві-ра-ми! Ди-вись, як я стук-ну!

У Ко-ня на но-гах бу-ли за-ліз-ні під-ко-ви.

Стук-нув Кінь ко-пи-том по ка-ме-ню, іск-ри так і по-си-па-лись.

Зля-кав-ся Лев, ки-нув-ся на-зад у ліс.

Бі-жить, не о-гля-да-єть-ся.

— Ку-ди бі-жиш, Ле-ве? — пи-та-є йо-го Вовк.

Лев роз-по-вів Вов-ко-ві, я-ко-го страш-но-го зві-ра він зу-стрів.

8

— І ти йо-го зля-кав-ся? — пи-та-є Вовк. — От як-би він ме-ні по-пав-ся, я швид-ко з ним по-кви-тав-ся б. Тіль-ки по-ка-жи ме-ні йо-го.

У-зяв Лев Вов-ка в пе-ред-ні ла-пи, сам на зад-ні став.

— Ди-вись!

Ле-ву зда-ва-ло-ся, що він ле-гень-ко Вов-ка три-ма-є, а в то-го кіст-ки за-трі-ща-ли і дух ви-ле-тів геть.

— Ну що, ба-чиш?

Ні-чо-го не ка-же Вовк.

— Чо-го ж ти мов-чиш?

О-пус-тив Лев Вов-ка на зем-лю, ба-чить — не ди-ха-є Вовк.

— Ех ти, хваль-ко, тіль-ки по-ба-чив йо-го і то зо-млів. А я мі-ряв-ся з ним си-ло-ю!

Ки-нув Лев Вов-ка, а сам да-лі по-біг.

9

НЕРОЗУМНЕ КОШЕНЯ

При-нес-ла киць-ка ми-ше-ня і ка-же ко-ше-ня-ті:

— Ось то-бі, грай-ся, учись ми-шей ло-ви-ти.

І піш-ла. Ко-ше-ня торк-ну-ло лап-ко-ю миш-ку раз, у-дру-ге. Ле-жить миш-ка і не по-во-рух-неть-ся. Схо-пи-ло злег-ка зу-ба-ми, а миш-ка:

— Ой, ой! Ме-ні ж бо-ля-че!

Ко-ше-ня роз-ці-пи-ло зу-би, а ла-по-ю миш-ку три-ма-є.

— Від-пус-ти ме-не, — про-сить миш-ка.

— Не мо-жу, — ка-же ко-ше-ня, — ме-не ма-ма бу-де сва-ри-ти.

— Мо-я теж сва-ри-ти-ме, як-що я не при-йду.

— То тво-я ма-ма, а то — мо-я! Во-на бу-ва-є ду-же зла, як роз-гні-ва-єть-ся, — ка-же ко-ше-ня.

— А що ти зі мно-ю зро-биш?

— По-вчусь, як ми-шей ло-ви-ти, а то-ді ма-ма при-йде, ска-же, що ро-би-ти.

— Хі-ба так учать-ся? — про-пи-ща-ла ти-хень-ко миш-ка.

— А як? — ди-ву-єть-ся ко-ше-ня.

— А так: я бу-ду ті-ка-ти, а ти на-здо-га-няй — як у ква-ча гра-ють.

— Це ці-ка-во, — по-го-джу-єть-ся ко-ше-ня.

— І ду-же ве-се-ло, — про-пи-ща-ла миш-ка. — Я як до-лі-чу до трьох, ти зра-зу ж ме-не від-пус-кай.

І тіль-ки ко-ше-ня від-ня-ло ла-пу, миш-ка шусть — і не-ма. Як віт-ром зду-ло.

Ла-я-ла киць-ка ко-ше-ня. Ву-ха на-м'я-ла, щоб па-м'я-та-ло на-у-ку.

